

Въ подножието на Царювецъ се намира старата черква „Св. Четиридесетъ мъченици“, съградена отъ Ивана Асѣня II въ честь на побѣдата му надъ Киръ Тодора. Турцитѣ сж я обърнали на джамия. Но днесъ е пакъ църква. Въ нея има запазенъ камененъ надписъ, останалъ отъ врѣмето на съграждането ѝ.

На сѣверъ има другъ полуостровъ, нареченъ *Трапезица*. Полуостровътъ е билъ ограденъ съ високи каменни стѣни съ кули. Вжтрѣ сж били построени множество черкви и параклиси. Тамъ сж били и гробницитѣ на царетѣ, патриарситѣ и бляритѣ.

Въ подножието на Трапезица е била прочутата черква „Св. Димитрий“, въ която Асѣнъ I провъзгласи възстанието противъ гърцитѣ. До скоро тази българска старина се пазѣше полусъборена. Последното землетресение прѣзъ 1913 г. я събори съвсѣмъ.

Нѣма нигдѣ по-красивъ и по-живописенъ градъ отъ старата българска столица Търново.

„Никждѣ и никога не съмъ виждалъ по-живописно мѣсто отъ положението на Търново — пише единъ европеецъ. Прѣдставете си една тѣсна долина, обиколена отъ планини, дѣто р. Янтра си е изкопала дълбоко легло и продължава своето чудно криволичене, по-криволично отъ змия. Рѣката се вие около града като около островъ. Кжщитѣ сж накацали една надъ друга. Насрѣща гледащъ обрасла съ гора стръмна планина, дѣто славеитѣ пѣятъ въ дебела сѣнка. Надъ дърветата се протакатъ, колкото могатъ високо, покрити съ снѣгъ, балкански върхове“.

„Търново прѣдставлява една вълшебна картина, която мъчно може да се опише“, — разказва народниятъ поетъ Ив. Вазовъ. „Боже мой, каква хубостъ има това Търново, което сега е разлазило по склонове, накатерило се по върхове, накацало надъ